

Campanya electoral dels fets consumats

La del 2011 ha estat, sens dubte, una campanya diferent. En primer lloc, perquè l'invisible Rodríguez Zapatero no se li acudí res millor que acabar el mandat llegant a la posteritat la seva darrera –però no per això menys imperdonable– mostra de la seva genialitat: convocar les eleccions el dia de l'aniversari de la mort del major assassí d'esquerrans de la història peninsular: Francisco Franco. Però, sobretot, perquè ha fet la sensació que la campanya era un simple tràmit que calia complir, atès que la victòria del Partit Popular ja estava decidida abans de començar.

Talment com si els dos grans partits espanyols creguessin inevitable recobrar el *tornisme* electoral del segle XIX entre les dretes i les (presumptes) esquerres, i s'haguessin dit: “Si no resta altre remei, farem veure que duem a terme la campanya!”. Sense esforçar-s'hi gens ni comprometre's gaire, car a ambdós ja els ha anat bé el canvi.

Al PP perquè s'ha passat els darrers set anys evidenciant unes ànsies il·limitades de recobrar el poder a qualsevol preu, encara que això suposés convertir Catalunya –per enèsima vegada!– en el boc expiatori del nacionalisme espanyol, o crispar la més que fràgil situació fins a límits insostenibles, negant fins el pa i l'aigua al seus rivals, sense dubtar en enfonsar aquesta Espanya que asseguren estimar tant en la misèria més absoluta a fi que “cautivo y desarmado el Ejército Rojo” assolissin “las tropas nacionales sus últimos objetivos”.

Al PSOE, perquè ja estava més fart que fart de posar de manifest la seva destructiva negligència un dia sí i l'altre també, incapaç de reaccionar ni, encara menys, d'evitar la imminent col·lisió de l'ingovernable Titànic de nous rics en que la seva pèssima gestió ha convertit l'economia espanyola, i estan encantats de cedir-ne el timó i permetre que siguin *els altres* els que s'estampin de nassos contra l'iceberg implacable cap on mena l'economia mundial la tirania dels mercats internacionals.

A banda de poder descansar i prendre aire, traspassaran al PP la responsabilitat de dur a terme les brutals retallades de tota mena que seran imprescindibles si l'Estat espanyol no es vol quedar fora de la Unió Europea, retrocedint seixanta anys envers l'asfixiant autarquisme franquista.

La qual cosa, alhora, els permetrà la satisfacció egoïsta de poder-los pagar amb la mateixa moneda, negant-los la seva col·laboració i criticant-los amb la mateixa suïcida manca de compassió, de consciència i de responsabilitat nacional –sentit de país, en diríem els catalans– que els seus oponents *populars*.

Recobrant forces per a intentar la reconquesta d'ací a quatre anys, durant els quals el PP haurà patit el desgast inevitable de la llarga i severíssima travessia del desert que els espera. De nou, doncs, el PSOE podrà parlar d'una “dolça derrota”, i el Partit Popular d'una “amarga victòria”.

I els catalans i catalanes, com sempre, seguirem complint disciplinadament amb el nostre paper d'ase dels cops, culpant els espanyols d'allò que tan sols és responsabilitat nostra: de no dir, definitivament i contundent, «Adèu, Espanya!»

divendres, 18 de novembre del mmxi

© Xavier Serrahima 2011

www.racodelaparaula.cat

Informació sobre els drets

